

Leto I.

U Celovcu, 30. septembra 1897.

Štev. 18.

Ves sem tvoj!

Moj narod, ves sem tvoj!
To pravi glas srcá mi,
Ko solnčice me vzdrami,
Ko vozi se nad nami,
Ko obledi mu soj.

Moj narod, ves sem tvoj!
Naj v sobici samevam,
Naj v družbi z drugi pevam,
Le za te se ogrevam,
Pri tebi duh je moj.

Moj narod, ves sem tvoj,
Ko mi srcé vzdihuje,
Ko toži, obupuje
In kedar se raduje
In vlada v njem pokój.

Moj narod, ves sem tvoj!
Srcé bo up gojilo,
Doklér mi bo čutilo,
Da srečo boš obilo
Dočakal, narod moj.

Bogdan.

Kako se je nekdo po poroki zares zaljubil v svojo ženo.

(Prevel Bogdan.)

V Prosnicah se obhaja cerkveno blagoslovljenje zelo veselo, bolj, nego kje drugje. Zato skrbijo zabave željni ljudje iz okolice in celo tujeji za to, da se morejo udeležiti te veselice. Posebno pa privablja udeležence od blizu in daleč sloves (glas), da se pod prosniškim nebom vsako leto sklene mnogo zarok. V dokaz, da se pri tem pripeti včasih kaj posebnega, čudnega, naj vam postrežem z majhnim dogodkom.

V plesni dvorani je ravno nastal kratek odmor. Večina plesalcev hodi s svojimi plesalkami, se razgovarja, smeje in šali. Temu se pravi: „promenirati“. Mnogo starih in mladih gospodov, pa tudi dam, sedi na klopih, ki so postavljene ob oknih.

Tam v kotu sedi tuj, lep, mlad mož, visoke postave, z navihanimi brkami poleg poštenega starega meščana, ki prijazno naznanja tujcu ime in stan (posel) oseb, ki tega zanimajo.

„Kdo je tista gospica tam na desni strani one debele gospé?“

„Na desni gospé v temno-rjavem svilenem obláču? Ta je zelo denarna hči tovarnarja iz Libere.“ Godba začne zopet igrati, mladi mož se vzdigne, gre preko dvorane do gospice, o kateri je bil popred poizvedoval in jo prosi z globokim poklonom za ples. Videlo se ji je na obrazu, da jo je močno vzradostila ta prošnja. Vzdigne se, gospod položi roko krog njenega pasú in kmalu se je sukál par sredi velikega kroga.

Že po prvem plesu je vedela plesalka, da je njen plesalec Hugo Frank, in ta je znal, da se piše ona Francika Neubert; po drugem plesu je spoznal, da je zelo ljubeznjiva in prijetna; istotako je sodila ona o njem, pa le skrivaj, po tretjem sta kazala svoja čutila precej očitó.

Med odmorom o polnoči je ostal Frank vedno na Francikini strani in ona je rada poslušala njegovo pripovedovanje in njegove šale in dovtype. Posebno pridno je uničevala telesna krepila in hladila, ktera ji je ponujal. Ko se Hugo nekoliko oddalji, da bi priskrbel slaščice, smukne Francika k debelemu meščanu, poleg ktereja je videla začetkom plesa sedeti Franka. Ta ji prijazno pokima in reče: „No, Francika, ti si se izbornó zabavala. Tisti gospod se je vedno trudil okoli tebe, tisti . . . no, kako se že piše?“ „Hugo Frank, je rekel meni. Pa, ali mi ne bi mogli tudi povedati, kaj je? Saj ste popred mnogo ž njim govorili.“ — „Meni se je predstavil kot pomožni zdravnik na neki kirurški zdravilnici. Tudi se spominjam, da se je poleg tega izrazil, da je bil njegov oče spreten zdravnik za oči. Na vsak način je iz dobre rodbine. Če tega ujameš, kakor se kaže, dosežeš srečo, kakor maloktera hišna.“ „Ah, kako znate spraviti v zadrego“, reče Francika zarudela in steče zopet na svoj prostor, kjer Hugo pridno nadaljuje svoj trud za dušno in telesno blaginjo gospice. Potém pelje govor na predmet, ki je mladim dekletom zelo mikaven — na možitev.

„Kaj bi vi, gospica, zahtevali od moža, ktereга bi smatrali vrednega, da bi bil vaš spremljevalec na potu življenja?“

„Jaz? Pred vsem mora mož deklico ljubiti in poročiti odkritosrčno, ne zaradi njenega denarja, temveč zaradi nje same. Jaz sem prav uboga stvar in moram tujim ljudem služiti, da se preživim in radi tega, mislim, pač ne bo nikdar noben mož imel poguma ponuditi mi svojo roko.“

„Ahà“, si misli Hugo, „ti hočeš pač tako delati kakor v kakem romanu, delaš se ubogo in nizkega stanú, da bi izkusila, ali te odkritosrčno ljubim — no, saj v to lahko privolim, ko vendar vem, da si bogata sirota tovarnarja.“

„O, gospica“, laska se v najslajših glasih, „jaz poznam moža, ki drugače misli — moža, ki bi smatral kot največjo srečo na zemlji, da bi živel na vaši strani,

smel vas imenovati svojo, — moža, ki bi se tembolj veselil, čim ubožnejši bi vi bili, ker bi imel lepšo priliko, ves svoj napor in vse delo, dà, vse svoje življenje posvetiti in žrtvovati vam in vaši blaginji.“

„In kdo je mož, ki tako plemenito misli?“

„Stoji pred vami, gospica!“ vzklikne Hugo, se spusti pred Franciko na koleno in ji poljubi roko. Očém drugih ljudij ju je skrivala zaveza. „O ljuba, sladka, uboga Francika, ali smem upati? Osreči me le z jedno besedo, reci: dà!“ — „Dà“ zašepeta Francika in pobesi glavico. In v tem hipu sta se hitro zaročena mlada človeka objela za zavezo.

Minul je odmor in zaročena sta plesala nekoliko okroglih plesov, da se ne bi drugi ljudje preveč zgle davali nad njima. Kedar pa nista plesala, porabila sta čas za to, da se pomenita o svoji prihodnosti. Pred vsem sta sklenila, da stvar ostane skrivna, da se pa poroka vrši brez odlašanja, kakor hitro bo mogoče. S tem sta bila oba zelo zadovoljna: Hugo zato, da ne bi bogata hči tovarnarja med tem osrečila družo s svojo roko, Francika pa iz povsem enakih vzrokov.

* * *

Malo tednov po cerkvenem blagoslovljenju v Prosnicah se zove naša prijateljica že gospa Francika Frank in sedi na strani svojega soproga Hugona v železniškem vozu, ki ju naj oba dovede v Hugonovo domovino, majhno mesto na južnem Češkem. Hugo je bil tekom dolge vožnje porabil vso svojo spretnost, da bi izvabil iz svoje ljubljene žene kako besedo o njenih imovinskih razmerah. Toda njej ni ušla niti besedica in včasi ga je pogledala začudena z velikimi očmi. Izvestno ji je bilo nepopisno sladko čutilo, da jo ljubi s čisto ljubeznijo, radi nje same, da jo obožava. On pa je pričakoval z vedno rastočo nepotrpežljivostjo sklepno poglavje romana, katero bo, kakor je mislil, pisano z velikimi, okroglimi, mnogorednimi števkami. Sklenil je, kar naravnost pohiteti k svojemu cilju.

„Moja draga“, omeni hipoma z neskrbnim glasom, „kdo pa oskrbuje (upravlja) tvoje premoženje?“

„Jaz sama, predragi mož“, reče ona smeje se.

„Ali obsega bolj posestva, ali je naloženo v vrednostnih papirjih?“

„Edino in samo le v tem-le kovčegu je, v katerem so moje obleke in perilo. Kaj da vprašuješ danes tako čudno?“

„Ne šali se z menoj!“ odvrne razvnet, „jaz moram vendar vedeti, kaj ti je tvoj oče, bogati tovarnar, zapustil.“

„Moj oče je bil ubog krojač, pa ne tovarnar! Kako ti je prišlo to na misel?“

Tresoč se razdraženosti zajeceljá Frank:

„Na plesu v Prosnicah mi je pokazal nek gospod tebe in rekel, da si edina hči bogatega tovarnarja.“

„To je pač pomota: Hči tovarnarja, katero je gospod imel v mislih, je sedela nedaleč od mene, poleg debele gospé, katero si menda opazil. Jaz sem sedela na levi roki te dame, ona na desni. Tista dama je namreč njena teta.“

„Gospod je rekel: Na desni strani dame sedi bogata hči tovarnarja.“

„Čisto prav. Jaz pa sem sedela na levi. Ti, ki si sedel nasproti, si se menda ravnal po tvoji desni in levi!“

„O jaz osel, živina, bik! O kaj sem napravil! Kaj naj zdaj začnem!“

Franciki se uderó solzé. „Zdaj šele vidim, da ti nisem bila mar jaz, temveč bogata dedščina. Usodna po-

mota je razdrla tvoj načrt. Jaz sem ti rekla takoj iz početka, da sem siromašna hišna. Ti pa si bil meni nasproti neodkritosrčen, mislil si, da sem bogata in si zatrjeval, da ti ni nič za denar. Ti si grdo ravnal z menoj.“ Ihtela je takop, da se je Frank vendar malo sramoval svojega ravnjanja in je prenehal očitati.

„Toda kaj naj začnem sedaj? Jaz moram imeti denar! Vse, kar sem si bil prihranil, je pošlo od tistega preklicanega plesa sèm! Kako naj si pomagam jaz ubogi nimanič?“

„Tisti gospod Brauhuber, ki je provzročil to pomoto, mi je vendar rekel — jaz sem ž njim znana, ker je zahajal v hišo, v kateri sem bila hišna — da si se mu ti predstavil za pomožnega zdravnika nekega zdravišča . . . in da je bil tvoj oče zdravnik za oči.“

Z bridkim nasmehom ji pretрга Frank besedo:

„Iz moje neodkritosrčnosti se je rodilo že toliko zla, da hočem biti sedaj odkrit. V zdravišče, v katerem jaz delujem, ne prinašajo bolnih moških in ženskih oseb, temveč ranjeno moško in žensko — obutev (obutalo). Priznati moraš, da imenujejo pomožne zdravnike, ki se pečajo z zdravljenjem takih bolnikov, v navadnem življenji — čevljarske pomočnike. In moj oče je znal pač zelo spretno odrezavati — kurja očesa. No, kaj praviš na to?“

Bolestno iznenadenje je leglo na lepo obličje mlade žene, ni se pa raztogotila, kakor je pričakoval. Rekla je rahlo: „Tvoja izpovedba mi ne provzroča žalosti zaradi tega, ker si le čevljar, temveč ker iz tega vidim, da se ti ne sme verjeti, ne zaupati. Jaz te ne bi mogla nič srčneje ljubiti, ko bi bil tudi zdravnik. Ako mi moreš tudi ti dober biti, poskusi z menoj. Midva sva sedaj mož in žena, po duhovnikovi besedi neločljivo zvezana. Ti nisi zdravnik, jaz nisem bogata dedična. Toda to nič ne dé. Oba sva zdrava in krepka, ti umeš svoje rokodelstvo, jaz sem v vseh domačih (hišnih) opravilih izkušena in zvedena. Če obá vse svoje moči napneva, ne bova sicer nabrala bogastva, pač pa si vsakdanji živež pošteno prislužila — z Božjo pomočjo. Bodiva ponižna in zadovoljna, potém sva srečna in bogata dovolj.“

V prsih mladega moža so bili silen boj razni čuti. Dolgo ni mogel najti besed, da bi izrazil, kar bi bil rad povedal. Potém pa vzklikne:

„Ti me torej kljub vsemu ljubiš, mene hudobnega, malopridnega človeka, ti plemenito, krepostno bitje? Prosim te torej skesano in iz vsega srca: odpusti mi! V zahvalo vzprejmi mojo sveto obljubo, da hočem opustiti svojo ostudno napako baharije, neodkritosrčnosti in lažnjivosti. Bog in Ti mi pri tem pomagajta!“

Hugo Frank je postal boljši, zaupanja vrednejši človek. Danes je zvest, ljubeznjiv soprog, srečen oče in — premožen čevljarski mojster. Ta zakon je postal tako vzoren, da njegov vzgled vzpodbudi vsako leto več moških in ženskih, da se udeležé pronsniškega cerkvenega blagoslovljenja.

V kapeli.

Okoli mene tajna tema,
Le večne luči sveti žar:
Molitev v srcu molim tiho,
Ko gledam v luč in na oltar:

Življenja moje tema gosta
Obdaja grehov, dvomov, zmot —
O góri, žári luč mi večna,
Življenja razsvitluj mi pot!

Bogdan.

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

(Dalje.)

V. Krajevna imena od živalij.

Nekaj krajevnih imen izvira iz živalskih imen. Težko je včasih razločiti, ali se ima dotično krajevno ime razlagati iz živalskega imena kot apelativa ali imamo postaviti osebno ime za podlago. Na pr. da je Orlova peč v Karavankah dobila svoje ime od tega, da so gnjezdili tam orli, ni dvomiti; dvomljivo pa je, ali je vas Rakovlje imenovala se tako, ker je bilo morebiti v tamšnjem potoku mnogo rakov ali je bilo starešini za druge, ki se je tam naselila, ime Rak. Oblika Rakovlje kaže, da je zadnja razlaga bolj verjetna nego prva.

1. **Gos.** Gosinje pri Velikovu; nemške listine iz l. 1168. imajo Gensdorf, kar potrjuje naše razlaganje.

2. **Krava.** Nemška Grebenzen-Alpe je slovenska Kravnica, listine jo pišejo Krobenzen, Krawenzen, torej planina, kamor so gonili govedo na pašo.

3. **Kača.** Kačji dol, dandanes pa Skočidol, dobil je ime od Drave, ki se vije tam kakor velikanska kača pod Vernberškim gradom; Nemci pa so napravili Gottesthal. Listine imajo že zgodaj (l. 1360.) Scozidol, Schozidol, pa tudi Gatzenthal, Goczedall.

4. **Košuta.** Košuta, znano pogorje v Karavankah; odtod tudi Kočuha, kar je samo druga oblika.

5. **Koza.** Kozje, Kozjak, Kozji hrbet; nemški Göseberg l. 961. mons. Coziae (Zahn Urkundenbuch v. Steierm. I. Nr. 28) zapisan.

6. **Medved.** Medvedji dol (Bärental) v Karavankah.

7. **Orel.** Orlova peč v Karavankah.

8. **Ovca.** Ovčena ali Ovčenca pri Bekštanju.

9. **Petelin.** Petelinec, gora pri Žihpoljah.

10. **Polž.** Polževno na Podjunskem, brčkone osebno ime.

11. **Raca.** Račnica pri Blatnem gradu, Nemci pravijo Ratzenegg.

12. **Rak.** Raknica, Rakovnica, Rakovec, nemški Ragnitz, Rakonitzen; Raggane l. 1292. Rakonik (Urkundenbuch v. St. Paul pag. 179), Ragglach l. 1190. Rekolach; Raggl, Raggasaal t. j. Rakovo selo l. 980.: Raczolaich.

13. **Riba.** Ribnica ob celovškem jezeru l. 978. Ribniza (Ankershofen Reg. I. 26), potem še dve drugi Ribnici.

14. **Vidra.** Nemški Witra; Vidrinja ali Vidrna ves.

15. **Vir** = sova. Virna ves, kar so Nemci predstavili v Geiersdorf.

16. **Žaba.** Žabice, Žabnica, Žabnice. (Dalje sledi.)

Župnik Sebastijan Kneipp.

(Spisal V. Hutter.)

Razun Leona XIII. ni imena po celem svetu tako splošno znanega in slovečega, ko ime Kneipp. — Tedaj je Kneipp tudi umrl! — se je začudil marsikteri priprosti Slovenec, ko je bral o smrti tega moža. Želeli smo, da bi Kneippu Bog ohranil zdravje in moč do skrajne starosti. Tudi sv. oče so Kneippu v zadnji bolezni pismeno želeli trdnega zdravja, da bi še dolgo mogel delati na korist človeštva. No, pa vse ima konec na svetu, celo solnce bo nehalo svetiti. 76 let živeti in do 77. leta mnogo delati v blagor revnih ljudij, je že mnogo. Kneipp je svoje delo dovršil.

Že leta 1886. je poslal po svetu knjigo: „Kako jaz z vodo ozdravljam“. S tem je njegovo ime zaslovelo po širokem svetu, ker knjiga se je prestavila v več tujih jezikov. Bolniki so jeli romati iz vseh krajev svetá v Wörishofen k slovečemu župniku-zdravniku. Tudi iz Koroškega so hodili tja zdravja iskat. Kakšno zanimanje je bilo za ozdravljenje z vodo, kaže to, da se je prva Kneippova knjiga že 62krat morala na novo natisniti. Po 250 bolnikov je imel Kneipp včasih na en dan. Razun imenovane so pa prišle še štiri knjige iz Kneippove pisarne na svitlo: 1. „Tako živite!“ (l. 1889.) 2. „Kako z otroci ravhati v zdravji in bolezni“ (l. 1890.). 3. „Moja oporoka“ (l. 1894.). 4. „Pristavek k moji oporoki“ (l. 1896.). Bog mu je dal delo dovršiti.

Spisal je svoje skušnje, katerih si je mnogo nabral v več ko 40. letih o vodi, boleznih in ljudéh. Povedal je, kar je imel na srcu; ozdravil je na tisoče bolnikov v vseh različnih ozdravljivih boleznih. Pri Kneippu se je naučilo mnogo zdravnikov in drugih mož, ki imajo voljo v duhu njegovem nadaljevati njegovo delo. Zdravniki imajo svoj „list za Kneippovsko ozdravljenje“. Že nekaj let so Kneippu pomagali zdravniki, vzlasti višji zdravnik kopeli dr. Baumgartner. Torej Kneippov duh je že ukoreninjen in ni se bati, da bi po Kneippovi smrti njegovo ozdravljenje moralo ponehati.

Kneipp sam je dal zidati zdravišče (hišo) za duhovnike in povečati, tako da je še za druge prostora notri, in posebej je postavil hišo za bolne otroke, ki ima za več kot 200 prostora, pa hodi še ves čas premajhna. Za te dve hiši pa je tudi po očetovsko skrbel, ker je vodstvo zdravišča izročil usmiljenim bratom, otroke pa sestram. Tako skrbi pravi oče za svoje otroke in res, Kneipp je bil več kot navaden zdravnik, bil je usmiljen Samarijan, ki pomaga vsakemu revežu. Posebno usmiljeno srce je imel do bolnikov in z največjo ljubeznijo je sprejemal na duši ali duhu bolne. Bistra glava, usmiljeno duhovsko srce, srčnost, krepka beseda in čudovita delavnost — te lastnosti so krasile sivoga starčka, ki je dné 17. junija t. l. zapustil solzno dolino in so njegovo truplo v veličastnem pogrebu dné 21. junija položili v zemljo.

(Dalje sledi.)

Gospodarske stvari.

Travniki pa živina.

Sedaj smo že blizu vse spravili s travnikov, kar od njih pričakujemo in zato je mogoče, da jih pustimo na miru tje do rane spomladi in še tedaj maramo zanje morebiti samo za toliko, da razmečemo nekaj po večjem krtinje. To pa bi pač ne bilo prav ter umni gospodar ne dela tako z njimi. Kdor hoče kaj dobrega iz travnika, on mu mora tudi kaj dobrega dati, t. j. skrbeti, da mu ne izmanjka moči.

Vsakdo zna, da je iz živine še najbrž dobiti kak večji denar in čem bolje ima človek živino, tem prej si opomore v denarnem stanju. Da pa moremo to doseči, to zna skušen gospodar, treba se nam je poprijeti umne živinoreje in tej je trdna podlaga dobra klaja. Njo pridelujemo na senožetih ali travnikih, nekaj pa tudi na njivah. Za velike kmetije je pač veliko boljše, da se prideluje na njih vsaj na tretjini polja krma, n. pr. detelja, zelena turšica, grahoršica, krmenska pesa, korenje itd. Kakor namreč stojimo sedaj, povrača žito le

pičlo stroške pridelovanja. Ako pa pomnožimo klajo, pomnožimo si lahko tudi živino in dobimo od nje ne le gnojja več, ampak tudi denarja. Denarja pa nam je zmerom treba in gnoj je ona os, okoli ktere se vrtil vse naše poljedelstvo.

In koliko se pušča pri nas polja za pridelovanje živinske krme? Vedno še silijo gospodarji na pridelovanje žita, če tudi znajo, da jim ne nese, toda stare, še tako škodljive navade treba se je držati! Ali tudi travniki nič niso taki, kakor bi prav bilo. Na enih vidiš več mahú, kakor trave, na drugih pa raste trava, ktere živina ne mara. Tu stoji travnik v močvirju, pa zastoj iščeš na njem vsaj odprti jarek, po katerem se voda od-taka. Pravilnih, kritih jarkov pa ne vemo, če smo še videli na katerem kmečkem travniku. Ali tudi taci travnikov ne manjka pri nas, ki so sušni in bi jim dobro delo, ko bi se od časa do časa voda napeljala na-nje. Zato je seveda treba dela in truda, umnemu gospodarju se ga ne zdi škoda. Na večini naših travnikov pa je ruša, to je zgornja rodna prst opešana, kajti morebiti še ni nikoli okusila gnojja, ali tudi travnik ni neusahljiv studenec, da bi mu ne bilo nikoli treba, da se napaja. Kdor pa boče, da se mu povzdigne živinoreja, on naj skrbi pred vsem za to, da si zboljša travnik ter pridelava na njem dovolj in dobre krme. Star pregovor pravi kratko pa modro, da molze krava pri gobcu.

Na revnem, ali pa močvirnem travniku raste le malo in še dokaj slabe krme. Ako imamo na travniku veliko mahú, treba ga je odpraviti in to se zgodi s težko brano, če ni pri rokah valjarja, navlašč za rahljanje travnikov. Z brano se prevleče travnik po dolgem in širokem in ni se bati za travo, če je tudi travnik potém raztrgan, kakor kamižola berača. Iz ranjenih korenin trave poženejo nove bilke in ker imajo okoli sebe rahlo prst, razvijajo se lahko in dobro, saj tudi trs obrežeš, drevje iztrebiš in živo mejo prirežeš zato, da ti postane lepša, košata. Ako pa je ruša le revna, pa v tem brez mahú, storimo dobro, ako vsejemo potém, ko smo zrahljali rušo, dobrega travnega semena. Ako ne moreš dobiti semena, pa nameči saj senenega droba po travniku. Dajmo pa tudi travniku gnojja, posebno če je opešal; dobra je za to gnojnica, pepel, zmlete kosti in kilisalpeter so vredne priporočanja. (Konec prihodnjic.)

Drobiž.

„Kraljica“. Ko so kmetje še tlačanili graščakom, prigodilo se je le redkokdaj, da bi se bil graščak pomenil s svojim podložnikom „po domače“, to je, da bi bil govoril z njim prijazno. Vendar so bile častne, dasi redke izjeme. — Neki grof je bil ravno pripeljal mlado ženo na svoj grad. Bil je ljubeznjiv, dober gospod, ki svojih kmetov ni božal — z biči. Nekaj dnij po poroki sreča starega moža, ga prijazno nagovori in mu v teku pogovora dé veselo: „Kaj ne, da sem dobil lepo ženko, in zelo plemenitega rodú je!“ „Ne zamerite, milostljivi gospod, moja žena je pa vendar še plemenitejšega rodú,“ odvrne kmetič. „Kaj se vam blede?“ vzklikne graščak. „Nič se mi ne blede, nič. Ali staviva, da je moja žena več, nego vaša?“ Grof ga nekaj časa debelo gleda, potém pa reče: „Ne vem sicer, kaj vam je danes šinilo v glavo, pa vendar — naj bo! Ako mi to dokažete, ste vi in vaši potomci prosti tlake. Toda čujte, premislite si, predno stavite! Če svoje trditve ne dokažete, dam jih vam naštetí 25!“ — Kmet se namuzne in pravi:

„Jaz sem Kralj; — kaj je potém moja žena? Ali ne Kraljica? Kraljica pa vém, da vaša ni.“ — Graščak se je iz srca smejal, vesel starčkove šegavosti. Kmet je pa sebe in svoje potomce oprostil nadležne tlake, za kar so mu bili gotovo še pozni vnuki hvaležni. *Bogdan.*

„Kam grem?“ Jako resnobno vprašanje! Žalibog, da se v življenju malokedaj tako vprašamo. Na potu od zibeli do groba gre nas milijone in milijone hitrih korakov naprej, ne da bi si prav resno stavili vprašanje: „Kam pa gremo?“ Mi smo tako jednaki mornarju, ki prepusti svojo ladijo vetrovom, ne da bi gledal na zvezde. — Nekega večera si je prizadeval nek mož, da bi našel pot do svoje hiše. Kmalu je bil na tem, kmalu na onem kraju ceste in iz tega se je lahko spoznalo, da je malo pregloboko pogledal v glažek. Čeravno je prebival že čez 30 let v onem kraju, mu vendar ni bilo mogoče najti pota do hiše. Ker si ne more pomagati, prosi nekega memogredočega tako: „Zgubil sem pot, kam grem?“ Nagovorjeni spozna pijanca ter mu odgovori resno: „V pogubo!“ Vinjen mož ga debelo pogleda in reče bolj pametno: „To je resnica, pomagajte mi na pravo pot!“ — To se je tudi zgodilo. Ali besede: „V pogubo“ — so napravile na prijatelja glažka tak utis, da se je spreobrnil. Stavil si je pred oči, kako lahko bi bil zašel in storil konec, če bi ga oni ne bil rešil. Od tega časa ni ga videl nikdo več pijanega. Vprašanje: „Kam greš?“ naj bi si posebno v naših časih vsi stavili in po odgovoru naj bi tudi pametno ravnali. Kajti ne samo v veri, ampak tudi v politiki in gospodarstvu gre jih veliko ravno pot v pogubo, če se kmalu ne obrnejo nazaj. —k.

Uganke.

Kdo sem?

Če solnce je peklo in žgalo,
In delal si pridno čez dan,
Na meni počivaš utrujen.
Krog tebe večer je hladán.

Če bereš od desne na levo,
Vojakov ti četo povém —
Pa, da ne ugañeš prehitro,
Povedati več ti ne smém.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev ugank v 17. številki.

I. Laž — žal. — II. Kos — sok.

Uganko v št. 16. so prav rešili: J. Mušič na Pšati; Olga Vigele na Ziljski Bistrici; M. Bobnar v Lahovičah; K. Klemenjak v Svečah.

Uganko v št. 17. so prav rešili: M. Čadež v Devencah; A. Majnik v Beli; J. Jerman na Zid. Mostu; J. Ruprecht v Gospi Sveti; K. Klemenjak v Svečah; J. Lučovnik v Šmarjeti; M. Bobnar v Lahovičah.

Smešničar.

* Neki bedak je zasmehoval modrijana zaradi velikosti njegovih ušes. „Priznavam“, je rekel ta, „da imam za človeka skoro prevelike, vendar se mi dozdeva, da imate vi premajhne — za osla.“